

Holenie oka

Napísal Rastislav Doboš

Pondelok, 23 November 2009 15:25 - Posledná úprava Sobota, 16 Jún 2012 17:35

>From: Janko<janko@bestofliterature.com>

>To: redakcia <redakcia@bestofliterature.com>

>Subject: Subjektik

>Date: 16. 04. 2002 07:07

Nazdar Rasto vysaty z energie!

Ked si spominal tie reci o smrti, tak ti chcem napisat, ako sa na to pozeraju Indiani. Samani Indianov na priamu otazku, co je to smrt, odpovedaju, ze smrt je vsetko, co ta napadne, ale najcastejsie je za smrt povazovana pritomnost.

Najvystiznejsou definiciou smrti je odpoved na otazku, co je to zivot. Zivot mozno definovat ako docasny nedostatok smrti.

Holenie oka

Napísal Rastislav Doboš

Pondelok, 23 November 2009 15:25 - Posledná úprava Sobota, 16 Jún 2012 17:35

Maj sa! Jano

>From: redakcia <redakcia@bestofliterature.com>

>To: Janko<janko@bestofliterature.com>

>Subject: RE: Subjektik

>Date: 19. 04. 2002 21:51

Janko,

zachvatil ma krc indiansky povznasajucej nalady. ukradli mi dieta. vsetkych beriem so sebou do pekla. staviam sa k tomu dost bapasabisticky? ako pstros?

R.

Holenie oka

Napísal Rastislav Doboš

Pondelok, 23 November 2009 15:25 - Posledná úprava Sobota, 16 Jún 2012 17:35

>Attachment

Rastislav Doboš

□

HOLENIE OKA

Kto sú tie bytosti, odkiaľ prichádzajú?

A čo to tak pevne zvierajú v rukách?

"Tu nejde o veci, ale o ľudské bytosti." Bršlík hľadel unavenými hrachovými očami na sklený senát. "Ide tu o moju dcéru. A vy mi ju beriete." Samé sklo. Falošné lesky sa trieštili a lámali, aj s ním, aj s vierou, že v živote sa z času na čas, samovoľne, objavia nečakané okamihy nádeje, po ktorých človek tak túži, a ktoré sú také nedosiahnuteľné, až sa zrazu úplne mimovoľne začne neistými prstami, dengľavou dušou dotýkať Boha; lebo iba Boh môže, ak ho niekto v uslzený zimný večer náhodou poštekľí na samom okraji jeho premúdreneho srdca, a ak vtedy nevdojak prisľúbi, pomôcť. A Boh mu to prisľúbil. Bol si tým istý. Kde si, do šľaka?! Konečne sa zjavil. Chvel sa ako rybka v zaváraninovom pohári. Sklo zavislo vo vzduchu. Voda sa vyvalila z pohára, zaplavila slzavé údolie a zdalo sa, že vôľa po znovuzrození Zázračníka si opäť raz prerazila cestu. To veľké biele dobrotivé svetlo ich v mihu a s hlaholivým smiechom vstrebalo a

Holenie oka

Napísal Rastislav Doboš

Pondelok, 23 November 2009 15:25 - Posledná úprava Sobota, 16 Jún 2012 17:35

obdivne si natriasalo zriasnené brucho. "Nepodceňujte a neurážajte ostatných!" hlásalo tetovanie okolo pupka. Bucuľky a bucuľky. Prichádzal Ten, ktorý je mimo všetkých súvislostí, Ten, ktorému nebol schopný ani pobožkať pramítkve starobou skrútené prsty na nohách, lebo nesiahal ani po ne. "Dobro je, zdá sa, veľmi obmedzená vec. A vy, navyše, ani nie ste v mojej hre. Veď vy hráte na úplne inej šachovnici!" Boh bol nesmierne láskavý a Bršlík bol z tej žiarivej bielej miloty vygúľaný ako ježko. Ešte aj jabĺčko sa mu skotúľalo z čela rovno pod labky. Sklený senát sa nedal nebeským preparádeným divadielkom vyrušiť. Ortieľ bol na svete. Nádej zomiera. Prehral. "Už som vám predplatil miesto na cintoríne. Ale iba na päť rokov."

Cela v Ilave pripomínala ubytovanie vo Francúzsku. Len bola väčšia. Tak si to aj hovoril. Ide iba o to, ako sa na to pozeráš. Na všetkom sa dá nájsť niečo dobré. Na poslednej lyžovačke si musel vetrovku obliekať predo dvermi, čo sa tam nedali rozpažiť ruky, a týmto dňom ju s pokojným svedomím mohol zaradiť do dlhočizného zoznamu vecí, ktoré už nebude potrebovať. Nikdy.

Zdalo sa, že bachári neboli agresívni a ten fúzkatý, keď ho sem viedol, mu šepol. "Dáme ťa k prcačkárom. Sú v pohode, rozdrapujú len baby, tak nijaké blbosti." Dvere na cele zastonali. Akoby mali dušu. Jeho dušu. Úplne ho to dorazilo. Prilepil sa k stene a sťažka dychčal. "Tak chlapi, nechcem problémy!" Bachár významne poklepal Bršlíka po pleci. "Myslím, že si rozumieme, keď poviem: bez problémov!"

Sedeli tam dvaja, na pričiach, a hľadeli do nemoty. Nevraveli nič; pridali sa k nim. Večera bola na cele. "Žerte, banda mizerná! Za takýto bezstarostný život by ste mali byť vdáční pánu Bohu!" Menší zaboril lyžicu do šedavého lepkavého magľajzu, asi zmesi opičích predkožíek a cementu. "Za toto pánaboha nakopem do gulí, keď ho stretnem." Tak prešiel prvý deň.

Na prechádzke sa stretol s ďalšími vrahmi. V podstate s kolegami. Točili sa okolo kamennej jamy uprostred nádvorja; vyzerala, akoby tam ešte pred chvíľou obri hrali guľôčky. Bršlík spomalil krok a zíval dnu, ale menší prcačkár ho posotil a grimasou ukázal na bachárov. "Nezasypali to," cedil pomedzi zuby. "Vraj to nechali na výstrahu, že oni sú tí, čo nám vždy vytrú"

kocúra. Pamiatka na útek spred mnohých desaťročí. Vtedy nikto ani nešajnil, že je možné z tohto zámku ubziknúť, ale ukázalo sa, že áno. Len dlažba nad tunelom sa jedného pekného dňa prelomila. Vraj po daždi. Povráva sa, že už boli pri vonkajšom murive. Vtedy bol pohyb po chodbách voľnejší a bachári ani nepáchli do tých smradľavých kobiek tam v rohu, vidíš, tam v ústraní, kde mukli kedysi odušu štiavali a lyžičkami snovali útek."

Ostatní si ho príliš nevšímali, tupo zízali pred seba a chodili dokola. Ako prestávka na zédeeske pred tridsiatimi rokmi. Večnosť. Po očku poškuloval po kolegoch. Zalial ho blažený pocit, že ho celkom berú. Sám sebe nahováral, že je to preňho dôležité, veď tu mal s veľkou pravdepodobnosťou prežiť zvyšok života.

Ale zdanlivý pokoj trval len chvíľku. Predral sa k nemu veľký bradatý chlap. Dlaňou ho švacol po riti. Caplo to ako zoschnuté maslo na stenu. "Martin, vyser si oko!" zavrčal malý pracačár. Bradáč si ho jemne pridvihol, nožičky sa zamihotali vo vzduchu ako zaplátané nožnice a položil ho o pár vrahov vedľa.

"Teba to nebaví a urobil si to. No to ma podrž," prihovoril sa Bršlíkovi Martin. Lepkavý sliz. A zas ho trepol po riti. Veľký, veľmi veľký, pomyslel si Bršlík nešťastne. Mal sto chutí podržať ho pod krkom, ale vedel, že to nezvládne. Určite nebol hlavným hrdinom akčnej držačky pod krkom. Našťastie bachári pozvoľna reagovali. Martin sa usmial a priateľsky ho objal okolo pliec. Stotonový bradatý zverák. "To bol len žart. Mimochodom, všetci tu prevádzkujeme sex, ako sa dá. A samozrejme, aj ty budeš, to je otázka času. Potom si na mňa spomeň. Ale zato, že súložíme medzi sebou, ešte neznamená, že sme buzeranti. Je to len životná nevyhnutnosť. A môžem ti to napchať aj do kakaovej diery, priamo tu, pred všetkými, lebo nie som buzerant. Jasný?!" Zľahúčka mu stlačil vajcia. "Neboj sa. Tebe zuby kvôli fajke nevyrazia. Bachári sú na tvojej strane a tým je povedané všetko." Široký úsmev. Kruh okolo Bršlíka sa uzatváral. Hraný nezaujem končil. Zoznamovací večierok bol v plnom prúde. Žraloky sa zhrčili okolo ranenej vystrašenej rybky. Tanec vyvrátených očí a prehnitých chrupov. "Nádej sa, že tu budem mať dlhšie trvanie," zachrptil Bršlík.

"Jednoducho, my ľudia, čo podrezávame ostatných ako kurence, dosť dobre nechápeme, prečo si zabil, keď si k tomu nemal iný vnútornejší vzťah. Malo to všetky črty veľkého plánu, majstrovstva krvavého kúpeľa, klobúk dole, dostať toľko ľudí na taký malý priestor a dať im prežiť strach zo smrti, aj veľké finále. Určite je to umenie, ale niet v tom vnútornejšej nutnosti. Už to nechceš zopakovať. To je to, čo my umelci nechápeme." Hľadeli si do očí s chlapíkom, čo sa predstavil ako Karlo. Namodravý ksicht, akoby sa stále dusil. Pôsobil inteligentne a nečitateľne.

"Zobrali mi dcéru a už som sa s ňou nikdy nemal vidieť. A za to mohli konkrétni ľudia. To nebol abstraktný problém." Bršlík si trochu vydýchol. Zdalo sa, že ho v podstate majú v úcte za to, čo urobil. Ako čudáka. Nebolo to veľa, ale na prežitie to mohlo stačiť.

"Jednoducho, náš život, tu dnu, nemá cenu. A život tých vonku je pre nás menej než bielota z Martinovho nadprirodzenia. Keď nás pustia, tak to vieme predviesť za pár minút. My ale používame triviálne veci. Napríklad nôž. Je to veľmi osobné a humánne. Aj obeť to tak musí cítiť. Nie je to masové. Je to milá slávnosť. Úplne niečo iné, ako keď ti tresnú na hlavu trojtonovú bombu. To je veľmi neosobné, vtedy ideš do kolien celý, aj s celým barakom, aj s celou ulicou. Ale tak to je, keď gangstri diktujú podmienky. Akoby si už stihli kúpiť aj Boha. Veľa smrti na jeden krátky okamih. Nikto to neprecíti. Deti porozhadzované po meste. Ako lacní gašparkovia zo špinavých handričiek. Ak sa Boh, čo len raz v živote, na to pozeral, tak si určite musí od rána do večera opakovať: 'Bože, aký som len kokot.' Takto to my umelci nerobíme. A hoci by sme sa radi predviedli na ľuďoch, čo môžu za tento marazmus, nevyberáme si. V tomto sme puristi. Keď sme vonku, nikto si nemôže byť istý. Vracia to staré lovecké reflexy do života. Ale nie továreň na smrť. My nie sme politickí bastardi, my nie sme masoví vrahovia. Krv z našich rúk sa dá ľahko zmyť. Ale krv z iných rúk nezmyje voda celého sveta. Detskú krv jednoducho nie!"

Prechádzka sa končila. Martin sa stále točil okolo Bršlíkovho zadku. "Keď na to príde, nakoniec sa dá pretiahnuť aj strom," pošepol mu.

Karlo naňho škaredo zazrel, ale pokračoval: "Jednoducho, cudzie deti v peci ich srdcia nebolia. Nie sú to ich deti. Je nádherné, že sa ešte nájdú takí šlachetní ľudia predchnutí elegantnými a farbistými myšlienkami, veď koniec koncov aj ježibaba mala chuť na detskú roštenku a nikomu na tom nebolo nič čudné. A politici prevažne vždy tvrdia, že im záleží na životoch a budúcnosti, ale im prevažne záleží na dobre naplánovanom umieraní; to je budúcnosť, z toho je väčší ošoh. Sú posadnutí globálnym morom. Vieš čo?" pritiahol si Bršlíka za golier. Pohľady sa im stretli. To, čo Bršlík uvidel, nebolo príliš povzbudivé. Číra smrť. "Kurva, keby tým deckám aspoň predtým, než ich strčia do pece, roztrieskali hlavy na črepy!"

Martin mu strčil spotený jazyk do ucha. "Je to nanič, že chlapi nemajú krámy. Niet času si vydýchnuť."

Holenie oka

Napísal Rastislav Doboš

Pondelok, 23 November 2009 15:25 - Posledná úprava Sobota, 16 Jún 2012 17:35

Karlovi sa vo vrecku zaleskla čepel'. "Ak to ešte raz zopakuješ pred mojím priateľom, budú ti z papule lietať črevá. On bojoval za dieťa. Je to jasné?!"

"To fakt, z času na čas, nemôžeme urobiť kompromis?" rozkričal sa Martin.

"Ty urob kompromis, ja som už urobil," odvrkol Karlo.

"Aký?"

"Že sa chcem dohodnúť s takým teplým bastardom, ako si ty!" Chytil Martina za bradu, pritiahol si ju k sebe, a hoci bol Martin o dosť väčší ani necekol, keď ho pod pazuchou vliekol k cele. "Je to ľahké," obrátil sa na Bršlíka. "Jednoducho, trest smrti nie je, a keď ma pustia von, ešte raz si reznem. A keď bude pri mne stáť Boh, reznem si aj viackrát. A zatiaľ stál pri mne vždy."

"To pri mne ani raz," pomyslel si Bršlík. "Aspoň si nepamätám."

Bolo už po polnoci, keď sa dvere na cele otvorili a dnu vrazil Martin. Tiahol pálenkou. "Vstávaj, ty malá filcka, čo si to rozdávaš s každým," zhodil tých dvoch z prične. "Ale Martin, to bola len náhoda! Tak to nie je." "Ale je," povedal Martin a sekol aj jednému aj druhému. Bršlík sa chcel posadiť na prični. "Lež," upozornil ho Martin. "A spi."

"Ja som vedel, že sa nechávaš každú noc pichať do tej malej riti!" ryčal. "Tak, a teraz mi to predvediete naživo!"

"Čo?" nechápal druhý prcačkár. Martin mu rukou nadvihol vtáka a hryzol ho do vajec. "Vraz mu ho tam, než napočítam do troch, až do útrov, lebo ti vlastnými zubami vysajem žltok z týchto záprdkov." Chceli ujsť, ale Martin zamkol dvere a prehltol kľúče. "Ste síce dobré zvierence, ale najväčšia a najprirodzenejšia sviňa som tu ja." Tak sa dali do práce. Roztiahol mu polky a štetôčkou ho pár minút mydlil. Malý vyzeral zozadu ako veľká Snehulienka s nevyholeným kyklopským okom. Martin zovrel v ruke žiletku, povedal: "Ja sám." O chvíľu sa na všehomír

Holenie oka

Napísal Rastislav Doboš

Pondelok, 23 November 2009 15:25 - Posledná úprava Sobota, 16 Jún 2012 17:35

smiala pekná detská ritka. "Ach, jaj," vzdychol si Martin. "Musel si sa takto skurviť, ty krpec?" A prišpendlil ho ku dlážke. Väčší mu začal robiť bandáž na nohách a bozkával mu prsty. Malý zavzdychal. "Vraz mi ich tam." "Chutia slano," zašomral väčší. Oprel ho o umývadlo a mydlili zozadu. Dobodaní od špendlíkov. "Daj mu pod riť ventilátor," nakázal Martin. "Príšerne sa mu potí." Trvalo to neskutočne dlho. Hodiny. Bršlík sa skoro priotrúvil vzduchom, čo tak zhlboka dýchal, aby si všetci mysleli, že spí. Krv sa mu prevaľovala v tele vo vlnách ako veveričky v kolese. Väčší ukázal na bandáž. "Teraz ti tu začali vyliezať také malé pavúčky."

"Je ich tu plno, to je hrozné!" Malý sa striasol, ale zadok nechal natrčený. Zle videl. "A čo robia?"

"Ako, čo robia?"

"No, čo robia tie pavúčky?"

"Predsa vyliezajú!" Väčší si našmátral cigaretu a zapálil si. S úľubou vychutnal dva šluky, ale neprestával kefovať. "No to ma podrž," zavrčal Martin. "Ako ho to trtkáš?! Ako mi mydlíš môjho miláčika? Úplne bez záujmu, akoby si to pchal do mŕtveho prasaťa!" A ešusom mu dal po žaludi, až mu vták urobil salto a vzápätí ho otlkol o stenu. Riadne. "A znova," hodil ho na malého pracačkára. "Veď už si najsvinskejší nad akúkoľvek pochybnosť. Načo to hráš?" Väčšiemu sa už nechcel postaviť, hoci s ním triasol ako s pôltom slaniny.

"Musím byť ešte zákernejší," významne sa uškrnul Martin.

"Chceš poraziť sám seba. Načo?" Slanina sa ani nehla.

"Ak ho nezačneš trtúšiť ...! Ale to som už vravel," a odhryzol mu vajcia. A ešusom mu dal po hlave, až celý urobil salto. "Prečo si do toho nedal viac citu?" tíkol to telo. "Ani si sa poriadne nevysemenil!" Fřsk. "Stále to len hráš! Trtúšil si mi miláčika ako nejakú kurvu, ale to nie je kurva! To je moja láska!" "Neviem," odpovedalo telo. Veľa krvi a veľa mäsa. "Fakt neviem." Ešte jedna rana, treslo to, ako keď hlava zletí do fúrika. Ticho.

Malý prcačkár sa do rána prehadzoval. Bosé nohy sa mu hompáľali z prične. Na svitaní sa mu opäť snívalo o slobode; skoro sa dostal na koniec sveta a možno aj naspäť. Bolo to takto:

"Autobus sa prediera roklinami nad alpskými priepasťami do 3 Údolí. Ostré zákruty, zrazu šmyk a všetko sa prevráti dole. Do nenávratna. Ale stojí tam chlapík ako obor. Plecom podopiera prehrdzavenú karosériu. Náš život visí na vtáčom vlásku. A hádže dovnútra cez rozbité okná prezreté jaternice. Ten obor bol široko ďaleko najlepším hráčom v gul'ôčky. 'Pripútajte sa,' povedal šofér autobusu nevzrušene. 'On s tým čoskoro prestane.' Obrovi povoľujú kolená. Všetci videli, ako sa na svalnatých nohách otvárajú pukliny a vyprskujú. Gul'ové ohňostroje. Ako z presušenej hliny. Nijaká bolesť, len hrôza. Ústa otvorené od úžasu. Všetci. Spomedzi hliny vykúkajú kosti, nervy a žily. Podlaha praská. Autobus sa láme vo dvoje. 'Odporná finta na ľudí,' pomyslel si šofér, 'aby sa urýchlene zmierili s Bohom.' Patril medzi božie dietky, ale tento cirkus ho už otravoval. Storočia a storočia ten istý scenár. Privádzalo ho to do nepríčetnosti. Obor sa už nemal o čo oprieť. Úlomky mu vyletovali z nôh ako perleťový vodopád. Všetkých zahalil mihotavý závoj. 'Viera v Boha,' konečne prehovoril šofér. Čítal to z papiera, aby nevynechal ani jedno slovo. 'Mali by ste vedieť, že viera v Boha robí zázraky.' Prikázal im, aby neplytvali ostatný čas žobraním, aby poručili dušu v pokoji a mieri. O chvíľu prekonajú život ako neškodnú chorobu. Ľudia prestali kričať a po okraj načrpkali do seba vieru v Boha. Ako z horskej studničky. Už sa ani nehli. Ani kvapka nazmar. Myšlienka na blížiacu sa smrť ich naplňala pokojom a čarom z ticha nepoznaného v nekonečnej pôvabnej krajine, kde starosti tela sú zbytočné. Kde človek bude len duša. Jemná substancia dobra. A tak sa aj stalo." Prcačkár dostal hysterický záchvat. Zletel z prične ako ošklbaná hus. Gagotal.

"Poučenie: Ked' človek nemá vieru, je ako na hlinených nohách a ked' ju má, má stále hlinené nohy. A hlina sa v prach obráti. 'O týždeň ďalšia jazda,' povzdychol si šofér autobusu."
Prcačkár bol samá podliatina. Krčil sa od bolesti. "To nás určite všetkých zblízuje, jaternice a sloboda." Zadok si natieral jemnou fialovou vazelínou. Dobré mu išla k pleti. Bachári! "Čo sa tu do čerta stalo," pýtal sa fúzkatý a obuškom si pritlačil Bršlíka k mrežiam. "Povedal som, že nechcem nijaké problémy." "Ja neviem, spal som." "A ty malý skrčok?" "Ja spím ako dudok." "Tak to by sme potom mali, tento tu sa šmykol a rozbil sa na umývadle."

Doktor sa skláňal nad bielym telom na bielom stole. Hlava bez lebky. Ako fajново vylúpnutý vlašský orech. "Viac kortizónu mu už nemôžem dať. To by ho zabilo," behal okolo neho so stetoskopom. "Škoda, že mám len jeden stetoskop, mohli by sme ho počúvať spolu," žmurkol na Bršlíka. "Je to veľmi zaujímavé." Bršlík sedel na stoličke a nevládal sa pohnúť. Ani keď mu doktor olízal líce. Prerývaný šum zdrlančeného lístia z bieleho stola ustával. Bolo po jeseni.

"To je zaujímavé - nič nepočuť. Ale vôbec nič," hundral si doktor. "Príjemné, zvláštne ticho, tam, kde ešte pred chvíľou búril život." Postrčil Bršlíka k stolu, nasadil mu stetoskop a ruku mu pritláčal kde-kade po bielom tele. Bršlík apaticky pomáhal sťahovať slipy. "Vidíš, nikde nič!" Počúvadlo priložil na penis. "Ani neľukne. Dúfam, že neveríš na posmrtný život a podobné sprostosti. Z mojej dlhoročnej praxe, a to ti môžem dať písomne, nikoho, kto zgegol v tejto miestnosti, som viac nevidel obchytávať kozy. Ved', čo je to reinkarnácia, len mútenie hovien stále dokola. Načo by to bolo dobré?!"

Vošli bachári. "Čo je s ním?" Biely vták na bielom stole. Doktor sa jasne usmial. Biele slniečko. Silno tisol Bršlíkovi ruku. Akoby mu chcel v dlani rozpučiť stetoskop. "Ale ved' ten je zdravý ako ryba." Hánky mu zbeleli.

"Aká ryba?" vyškierali sa bachári.

"Vianočná," odsekol doktor netrpezlivo a prikryl telu biele genitálie. "A nechajte nás osamote, mám tu ešte veľa bielej roboty!"

Vonku sa potíkal Karlo. Bršlíkovi sa podlomili kolená. Hlinený prach. Karlo ho zachytil pod pazuchu. "Všetci na prechádzku!" revali bachári a švácali obuškami po stenách a po hlavách. "Kráčaj," sipol Karlo. "Jednoducho, nemôžeš tu posedávať ako sliepka na vajciach." A pomaly ho posúval na dvor.

Kňaz rýchlym krokom smeroval k ošetrovni. Utrápenú kapucňu hlboko do čela. Nebolo mu vidieť do tváre. Biblia mu poletovala z ruky do ruky ako falošný motýlik. Zastavil sa pri Bršlíkovi. "Pokoj s tebou, syn môj. Bol si s ním v posledných chvíľach, nechcel po mne niečo odkázať Bohu? Ja by som to večer zariadil," namieril krížom na Bršlíka. "In nómine Patris, et Fílii, et Spíritus Sancti." Bršlík sa vzpriamil. "To kresťanstvo máte lajdácky vymyslené!" Kolená sa mu už tak nepodlamovali. Mnícha zaskočil jeho útočný tón, bolo to cítiť, hlas sa mu chvel: "Ježiško hovoril: nebudte vrahovia ako môj otec. Budte dobrí." Celý plápolal. Horiaca plánka. "Aj ja to hovorím, ved' viera je pre človeka hlbokou nevyhnutnosťou, ale kto už dnes dá na Ježiška? Oči

sa ti, synak, lesknú zlobou a nenávisťou. Ale ak možno zlo odpustiť, môžeme ho odstrániť." "Hovno!" Besný Bršlík. Pena zaliala chodbu. "Keby som mal tú možnosť, ujsť z tejto šibnutej planéty pred tebou a tvojim Bohom, nezaváham ani sekundu!" Zronená kapucňa mizla v ošetrovni a v Bršlíkovej pene ako v hmle, šepkala, ledva ju kto mohol čuť: "Len si, preboha, chlapci nezačnite namýšľať, že toto všetko, život, smrť, cely, sloboda, peniaze, chudoba, láska, nenávisť, že to všetko má nejaký vnútorný zmysel. Nemá, isto iste nemá! Je to celé nezmysel. Hľadajte rovnováhu! Život nie je to najhroznejšie miesto. Ach, keby ste len vedeli!"

Bršlík, popudený, šomral. Pena sa strácala. "Načo tu ten mních chodí? Teraz. No, načo?" "Bacha," povedal Karlo. "Nedaj sa obalamutiť tými rozprávkami z biblie. To je len strohý zápis o Bohu. Boh je podstatne mocnejší a hroznejší. Boh neodpúšťa," vzdychol si. "Nenaleť na to, že môžeš beztrestne osočovať dobráckych božích nohsledov. Mimochodom, vďaka kňazom duše odídu v pokoji. Nie ako tá, čo ma stále dusí. Takých je všade plno." Zasinel, len čo si na ňu spomenul. "Jednoducho, pozri na toho ducha z ošetrovne. Je na poriadku. Posledné pomazanie sa stihlo o päť dvanásť." Karlo si s ním hneď podal ruku. Bršlík nikoho nevidel. "Nebol to obyčajný pracačár, za akého by si ho najradšej považoval." Bršlík, keď si spomínal na jeho niekoľkohodinový výkon v noci, v ňom videl dosť neobyčajné sexuálne zariadenie. Zrazu sa usmial. Dotyk duše ho pohladil. "Kedysi," rozhovoril sa Karlo, "kým sa stal bielym telom, to bol senzačný chlapík. Za komoušov hádzal vajcia na tribúny. Vtedy to bol hrdelný zločin. Jednoducho, vždy vravieval, že mal radšej švacnúť granát. A potom sa mu tak zapáčil svet basy, jasné pravidlá, že zostal dnu. 'Radšej to ako ten nenažraný marasmus. Ach, požehnaná zem komoušov. Keď nám nestačil komunizmus, tak sa budeme musieť uspokojiť aj s málom,' vravieval. Spomínam si, raz sme odhrabávali sneh. Normálne nás pustili von, medzi ľudí, rovno do kalamity. Všade bachári. To si mal vidieť, tie postavičky, ako nás nechápavo očumovali, a pritom ja som sa na nich pozeral ako Boh. V prešiváku som mal ukrytú ihlicu na pletenie, vykšeftoval som ju za dve škatuľky Marsiek. Bolo len na mne, na mojom rozhodnutí, že ešte žijú. Je to taká neočakávaná, vzrušujúca sila, najmä však nezvratná sila. Boh vie. Náboženstvo posväcuje zabíjanie." Hrkli si z ploskačky magoráku. "Obete žijú v predstave, že smrť je niečo výnimočné, jedinečné, ale smrť je prirodzená, jednoduchá, v podstate plebejská; vyjdeš na ulicu a si mŕtvy." Ešte viac zmodrel. A puchol. "Duch, čo ho zavraždili v mojej cele, sa mi stále vyhráža a naťahuje mi igelitové vrečko na hlavu. Ten veru neodišiel v pokoji. Vždy sa bojím, že si ho nestihnem načas strhnúť. Ani v noci nemôžem zažmúriť oči." Bršlík mu pomohol. Kusy igelitu sa zniesli do obrej jamky.

"Jednoducho, veci musíš brať, ako idú, inak sa zblázniš," povedal Karlo. Trel si krk. Bršlík to vedel veľmi dobre.

Holenie oka

Napísal Rastislav Doboš

Pondelok, 23 November 2009 15:25 - Posledná úprava Sobota, 16 Jún 2012 17:35

Začali chodiť do dielní, niečo vrtali, niečo sústružili, to sa naučil ešte na priemyslovke v Dubnici; a rachotiny, na ktorých tu robili, mu pripomínali mladosť. Urobil si jednoduchý prípravok a vyvrtal desaťkrát viac dier ako ostatní. Hneď všetkým stvrtili normy.

"Nelám nám tu rekordy, mladý!" To, čo vyrobil, odvážali rovno do šrotu.

"Baví ma to."

Bolo lepšie takto zabíjať čas, ako sa zabíjať medzi sebou. Väznica simulovala ideálny stav, len robota, rýchle nočné jedlo, krátky spánok, občas prechádzka a opäť robota. Ani si nestihli všimnúť, že sú za mrežami, tak to pripomínalo normálny život.

Ale Bršík sa aj tak, pri čistení vrtačky, so smiechom chválil Karlovi: "Mám toľko času, že keby sa mi chcelo písať, tak tu určite ukuchtim niečo na nobelovku, niečo o ľudskej добрote." Karlo sa tiež zasmial, ale zvláštne, akoby ho skvelá nálada zadúšala. Modré úškrny. "Jednoducho, je to tu presne ako v Mexiku. Raz som mal nejaké kšefty v Mexico City a boli sme na večeri v jednej miestnej reštike na La Zona Rosa. Predstav si, len chvíľu pred naším príchodom odviezli jedného Európana, vraj tiež zo Slovenska, možno Slovinska, to si oni úspešne pletú, do nemocnice, lebo sa nemohol nadýchnuť po čili. Stavil sa, blbec, a dal si jeden z tých najsilnejších druhov. Ach, Mexiko," zasnTimer sa. "Krajina škorpiónov, štrkáčov a zemetrasení. Asi by mi bolo lepšie v štrkáčom hniezde ako tu. Vieš vôbec, že keď ťa uhryzne štrkáč, je po tebe? Pustí do teba aj tráviace šťavy, ktoré ti z krvi urobia čierny sajrajt. A už si privoniavaš odspodu. Po Mexiku síce pobejú ľudia bez rúk alebo bez nôh, čo mali šťastie na rýchlu pomoc, ale zachránených je málo. Štrkáč má tvrdú náturu. Ako ja. Keď sa rozhodne, ide po tebe a hryzie ťa aj cez kanady. Na škorpíkov ti stačí sérum, ale štrkáče, to je iná fajta. Raz ti bolo zemetrasenie, ledva sme stihli vybehnúť z budovy, a ja som až vonku zistil, že vnútri mám všetky doklady. Bez pracovného povolenia a pasu som bol nahraný. Vletel som dnu, a vtedy sa to pohlo. Zachytil som sa čohosi pod zárubňou. To mi asi zachránilo život. Vytiahli ma medzi prvými. Vraj kúsok odo mňa našli odseknutú štrkáčiu hlavu. Aj taká mŕtva išla po mne. Minula mi tvár o pár centimetrov. Asi po tisícikrát som sa vtedy narodil. Ušiel som z nemocnice a spíjal som sa do rána. Z meskalu. Skoro vždy na mňa vyšiel červík. To bola úcta domácich. Aj tak si všetci mysleli, že si vymýšľam, tak hlboko v meste štrkáča nikto nikdy nevidel. Ráno ma okradli, tu to patrí k miestnemu koloritu, a keď som sa konečne vplížil domov, vrazila za mnou ešte nejaká banda. Do bytu. Asi som si nedával dosť pozor. Vždy som sa najskôr výťahom vyviezol na vyššie poschodie a odtiaľ, keď ma nikto nesledoval, zliezol k sebe. Ale teraz som bol nameskalený. Len tak tak som sa stihol zamknúť v kúpeľni. Bolo mi to však na prd. Ako na potvoru nemal som pri sebe mobil, a tak nebolo z čoho zavolať pomoc. Išli po mne. Začali rozbíjať dvere, ale na tých som našťastie nešetril, keď sa dostali na pancier, prestali. Škoda, že

ich bolo toľko, mohol som sa s nimi celkom dobre vyhrať. Keď mi vyrabovali byt, ešte mi zopárkrát koplí do dverí a ja som sa mohol usadiť v kuchyni. Všetko rozbité, bordel, z raňajok som zabudol umyť riady; zbehli sa tu číhajúce chrobáčky rôznych veľkostí z celého baraku, možno aj štvrte a krútili hlávkami nad nečakanou hostinou. Mal som toho plné zuby. Vrátil som sa na Slovensko. Frajerka mi zatiaľ vybielila všetky účty, vymenila zámky na byte a už jej nebolo a ja som mohol ísť pásť kozy. Akurát som rozmýšľal, že pôjdem do Nikaraguy, keď na mňa prišlo falošné udanie a zabasli ma. Tu, v Ilave, na základe nepriamych dôkazov. Pokojne to mohla bonznúť aj moja stará," Karlo žmurkol na fúzkatého bachára, čo už hodnú chvíľu natrčal uši. "Ech, chlapi, ja viem, že všetci ste nevinní," uškrnul sa. "Ale tie ženy, to sú fakt riadne kurvy. Našiel som svoju ženu s iným vo vlastnej spálni. Smiala sa mi do ksichtu, ani už nemajú strach to zastierať. Drzé sú ako opice, lebo si myslia, že na nich nikto nemôže, a keď jej dáš facku, tak ťa zažaluje, najradšej by som zobral brokovnicu a rozfaširoval ju. Ale neznášam pohľad na krv. A ona mi stále pod nosom vyžiera krvavé bifteky a tataráky.

'Ty sa nebojíš, že zomrieš, keď to ješ také surové?'

'To by som sa nesmela ani milovať, ani dýchať, keby som sa bála, že zomriem,' a krv jej pretekala pomedzi zuby a po tanieri." Vzdychol si. "Nekontrolovateľné plemeno."

"Je to fakt," poznamenal Bršlík. "Keď sa oženiš, akoby si si do života pustil trójskeho koňa."

"Vieš," bachár ho priateľsky objal okolo pliec, "tie ženy sú strašne strašné. Ide z nich hrôza. To, čo tu predvádzajú za posledné desaťročia, je úplný ženský terorizmus. Do tla si podmanili výchovu ďalších generácií, súdnictvo, zákonodarstvo, rozhodujúce pozície. Ak ich nedáme do laty, tak preberú vládu nad svetom."

"Aspoň sa nemusíme obávať o zánik civilizácie. Jednoducho, sú v nich ukryté deti. Veľa detí. Sú rozmnožovateľkami. Majú to v génoch." skočil mu do reči Karlo. Opäť vrecko. Modrel.

Fúzkaty bachár sa nedal vyrušiť. "Ženy si uzurpovali všetky práva. Nieкто by im už mal konečne poriadne klepnúť po prstoch. Poriadok vecí, ktorý nám vnucujú, je pre nás neprirodzený. Náš problém, problém civilizácie, už nie je juh - sever, ale to, že bytosti, na ktoré sme biologicky odkázaní, nás neustále vydierajú a vyciavajú. Ako blbúnikov a tarájkov. Problém tohto tisícročia je ženská hrôzovláda. Tie tvrdé nadpráva sa už nedajú vystáť.

O pár storočí tu budú pánmi len ženy, lesby a buzeranti; a muži, ozajstní muži, budú každý deň na celú televíznu obrazovku, na celý vesmír, vyhlasovať, ako sú radi, že skrotili v sebe to násilie, tú zlobu, že je to veľmi príjemné, byť len zobkajúcou atrapou v ich štíhlych sebavedomých ručičkách, obalamutení vypočítavými jemnými rečičkami. Jedno je isté, keď nás už nebudú potrebovať na semeno, vyhynieme. Preto chápem tvoj bohatiersky počin," objal Bršlíka. Rytieri. "Keby som tak mal dosť síl, aby som to urobil s tou svojou pobehlicou, čo mi jebe v mojom byte. Keby som v sebe našiel tú silu a zakrútil jej tým labutím krčkom."

Bršlík bol dojatý. Slzička. "Áno, v podstate mi zobrali dcéru a ja som sa mohol ísť pást. Jediné, čo mi zostalo, bola dutá neutíchajúca bolesť. Úžasná trpčina. Celé ďalšie bytie - nič než bolesť. Očistec za živa.

Ženské rozhodnutie postavené na ženských zákonoch - a ešte sa tvárili, že mám byť rád, ako pekne to za mňa vyriešili. Proti takémuto ženskému pičizmu sa dá postaviť len so zbraňou v ruke."

Pridali sa aj ostatní strážni. Strielali do plafónu. Gulky cvrnkali hore - dolu ako žalude o nákovu. Bol z toho riadny hurhaj. "Krvná pomsta má svoje čaro! Aj sudcu bolo treba, nech vie, kde je sever! Nie sme zvery a rozsudky proti ľudskosti sa neakceptujú! Všetkých treba rozfaširovať!"

Bršlík pocítil zadosťučinenie. Aj hrdosť. Asi prvýkrát po tých mesiacoch. Už si myslel, že tento oslobodzujúci pocit, kvôli ktorému toľko riskoval, sa v tejto diere nemôže dostaviť. A zrazu bol tu. "Sudcu som už nestihol. Okrem iného, bola to sudkyňa. Tam by mal človek očakávať aspoň o omrvinku viac ľudskosti. Bola to voľba. A tá nemala alternatívu. Svetská spravodlivosť by ti mala nechať aspoň akú-takú možnosť ďalej dôstojne žiť. Ale väčšinou to neplatí." Všetci si poplakali v náručí. Potom bachári ukončili túto zázračnú chvíľu. Vytiahli obušky a hnali ich do cieľ.

Martin mu pri behu položil ruku na zadok, šepkal: "Vieš čo, keď sa dostanem von, sústredím sa len na ženy. Naozaj si mi otvoril oči. Doteraz to bola len zábava. A odtiaľto to bude poslanie. Stávam sa dôstojnou ľudskou hyenou. Odmena nasleduje." Na bradavky mu natočil päťkilové zveráky. "Mám cieľ pre moju nedocenenú dušu. Dúfam, že ma čoskoro pustia za dobré správanie." Uchechtol sa. Krivácky úprimne. "A nemusíš mi ich vracieť."

Večer ho prišiel pozrieť Karlo. Prcačkárovi napchal vankúš do uší.

"Daj si pozor na toho fúzkatého bachára. Drž si ho od tela. Ide po tebe od samého začiatku. A už ťa má. Vyzerá, že nevie napočítať do päť, ale vraždí ľudí. Je to miestny kat. Nevie, či na objednávku zvonku. Ale asi. Martin v tom s ním poletuje ako tryskáč. A na rozdiel od nás čestných vrahov, je to zákerák. Urobil aj toho, čo ma každú noc dusí. Jednoducho, vonku si všetkých nevyčistil, a to sa neodpúšťa.

Bacha naňho, on skutočne nemá rád krv, preto naťahuje vrecká na hlavy. Ak ostaneš v cele sám, tak ťa odstaví. Rozmýšľaj, lebo o chvíľu je po tebe. Už si pripravujú tvoju celu na nebeské predstavenie. Zostali ste tu len dvaja.

Mimochodom, tie ozdôbky na prsiach sú nesmierne sexy. Prekrásne klingajú. Ako zvončeky - umieráčky."

Karlo sa mu nasledujúce dni vyhýbal. Keď sa stretli, len čosi mrmlal, a hneď bočil preč. Oko dopoly vyholené. Ešte modrejší ako inokedy. Martin bol stále drzejší, ale Karlo sa tváril, že nič nevidí. Bršlík to nezvládal. Ruky mu bez prestania cukrovali, radšej ich mal vo vreckách. Tikalo mu viečkami, ale tie si do gatí vopchať nemohol. Martin mu pred ostatnými, bez hanby, strkal prsty do rázporku a zalizoval sa mu do ksichtu. V sprchách sa z ničoho nič potkli, a akoby úplnou náhodou mu o dlážku vytýkol predné zuby. "Ach bože, to je chutná papuľka," a vrazil mu krvavú pusú. Jazyk mu strčil až do krku. "Už nech to príde," myslel si Bršlík. Nedokázal sa ani pohnúť. Len sa opieral o stenu.

Jedno ráno za vŕtačkou, Martin mal Bršlíkovu ruku vo svojich nohaviciach a honil si veľrybí ponevác, tresol kus železa, ťažký ako koľajnica, Martinovi na nohy. Karlo vytiahol z vrecka nôž

ako svet. Navôkol sa hneď zbehla vybraná spoločnosť, bachári a ostrejší väzni. Karlo prešiel Martinovi nožom po krku a vzápätí si ho vrazil do hrude. Bršlíkova vrtačka sa tak zachvela, až sa zlomil vrták. Bachári sa roztlieskali, pochvalné výkriky a na dlážku pohodili pár škatuliek Marsiek. "Telo je plné dutín naplnených ničím, v ktorých nie je životná sila," Karlo vytiahol nôž a urobil Martinovi na čele červený kríž. "Už sa mi nepleť pod nohy, lebo pri tebe sa tým dutinám vyhnem!" A nadvihol koľajnicu. Martin s otvorenými ústami klesol k zemi. Nemohol to na tých plutvách ustáť. Divadlo sa skončilo, zopár rán obuškami, Karlo pozbieral cigarety a išli s Bršlíkom na celu. Kým si varili magorák, Karlo hovoril: "Ten duch mi nedá spávať. Snívalo sa mi, že som uprostred Atlantiku v jednej kolovej potápačskej kolónii. Jednoducho, bolo tam nádherne. Vnoril som sa do vody a vlna ma pribila ku dnu, priklincovala ma tam ako morské prasiatko. A keď sa po minúte prevalila, vytiahol som sa hore, nadýchol som sa. Buľvy vypleštené. Smrť na jazyku. Začal som prijímať veselé správy z onoho sveta. Ten, čo ich pre mňa vypracovával, si dal náramne záležať. Vôbec sa mi nechcelo vracieť do života. Ešte šťastie, že viem: sú to len šťance. Veľkohubý mam. Iba vďaka tejto intuícii som to doklepal do takého úctyhodného veku. Na vraha.

A zas som išiel ku dnu, a keď som sa prebral, mal som na hlave igelitové vrece. Martin ma priviazal k posteli a začal mi holiť oko. Už si trúfa. Teba som varoval a zatiaľ som cez noc zostal sám. Chystajú si mňa, a nie teba. Môj čas sa blíži. Skôr, ako som sa nazdal. Vieš, myslel som si, že by som ti helfol s tým písaním, ale to, čo by som napísal, by bol len krvák o ľudskom zverstve, nijaká nobelovka, nič príjemné, realita. To stvorí hocakí kretení umenia. Tak si radšej maľujem vodu," ukázal na dopoly plný lavór. Bol v ňom nádherný červenkastý obraz plný krvi, kvetín a slobody. Sťaby posypaný perleťou. "To som sa naučil dnes v noci. Uprostred Atlantiku. Jednoducho, maľuj len to, čo si vieš predstaviť. Mýtus o kozmických silách. Nedá sa tomu uveriť, ale niektoré naivné civilizácie robia takéto veci celé tisícročia, ako na počiatku, tak i dnes, len preto, že je to pekné."

"Nemôžem ťa v tom nechať samého, pôjdem za bachárom, nech ma dá k tebe do cely. Má ma rád."

Karlo si ho pritiahol. "Na mňa sa vyser, nech ťa to ani nenapadne, lebo je po tebe. Mne už odzvonili." A kopol do Martina, čo sa s vreckom pevne zovretým v rukách, tlačil do cely. "Boh si ťa čoskoro naporciuje ako tupé zviera. Fascinujúci osud."

Aj tak išiel za fúzkatým, či sa s tou plánovanou vraždou nedá niečo urobiť. Fúzkatý nadával Martinovi. Zuby mu odtláčal do zábradlia a obuškom ukazoval na malého prcačkára na opačnom konci dvora. "Ako to, že ešte žije?! Už pred týždňom bola na neho vyhlásená objednávka. Kvôli jeho bielej riti zabúdaš, kde je sever!" A pretiahol ho po sluchách. Bršlík zopakoval prosbu. Fúzkatému sa nepríjemne zaleskli oči. "Karlo je nebezpečný vrah. A toto tu nie je holubník. Ľudia tu nie sú za odmenu, ale preto, aby prijali spravodlivý trest. A iba ja a Boh vieme, čo je spravodlivosť." Milo ho pohladkal po hlávke. Vzduch zjemnel bielou perleťou. "Boh to je najmä nádej, že zomrieš nenápadne." Luskol prstami. Martin ho vyzdvihol za nohavice, vrezali sa mu do zadku. Zasipel: "Ak máš zdravý rozum, nebudeš sa do toho miešať." A rybími plutvami ho skopol do obrovej jamky. O chvíľu naňho padli obrie guľôčky.

Na ďalšie ráno našli fúzkatého v Karlovej cele. Na hlave vrece. Ten hrozný zápas mu zmrzol v ksichte - a k tomu ešte aj to vyholené vypúlené oko. Akoby ešte stále proskalo. Vedľa na tanieri ležal naporciovaný Martin. Bachári tíkli Bršlíka celý deň, aj malého prcačkára. Aj ostatných. Nikto nevedel, ako sa to stalo. "To ich ten mŕtvy znivočil," tvrdil Karlo, dobitý až strach. "Ja nie. Ved' som to vravel. Ten duch tu v noci bol. Z ničoho nič zletel ako záclona z okna. A udrrel."

Po týždni na prechádzke. Karlo kríval. Ako sinavá potvora. Sadli si bokom. Obri hrali guľôčky. Príšerný rachot. "To falošné udanie som na seba napísal sám. Išlo o môjho brata, dočerta!" šepkal cez rozbité pery. "Každú, každučičkú božiu noc ma mučil, pridúšala ma tá hrozná bolesť a nádej na pomstu. To bol môj pravý dôvod odchodu z Mexika. Ako zmyslov zbavený. Presne tak ako oni jemu. V tej istej cele. Ten istý spôsob. Tak to chcel Boh. Zo života sa nám stala nekonečná odvetá."

"Mám sa s Ním stretnúť. Tu." Bršlík mal potlčenú myseľ. Na kašu. Ako len tie guľôčky rachotili. Všetko sa otriasalo v základoch. "Je len otázkou času, kedy sa na to príde. Všetko preverujú. Robia na tom deň - noc." Karlo sa zmieroval s tým, že už má len pár centimetrov života. Ale predsa, kdesi na dne jeho duše tlelo starostlivo utajované nutkanie nechať všetky tieto bláznovstvá tak a zutekať na druhý koniec sveta, ukryť sa vo vlne Atlantiku, urobiť čokoľvek, len žiť o pár chvíľ dlhšie. Po toľkých rokoch dennodenného urputného boja o holú kožu zrazu takáto beznádej. Už bolo pod slnko jasnejšie, že je to podvod. Do rána mlčali. Mihotavý tieň. "Kto je ten chlap, odkiaľ prichádza? Bože, si to ty? Bože, prečo si taký smiešny? Ako ubitý človek." zdúpnel. "Ved' ty by si mal vyzeráť úplne onakvejšie." Zore nad zámkom. Striebrolisté čarovné vlnky. Vzápätí všetko zalialo Jeho biele svetlo. Zašveholilo s typickým bodrým božím prízvukom. "A odteraz už nič nie je čierne, len biele, dietky moje. Taká je kresťanská podoba pravdy." Svitalo. Bielodeň. "Samozrejme, všetky absolútne vyhlásenia relativizuje motivácia. A

Holenie oka

Napísal Rastislav Doboš

Pondelok, 23 November 2009 15:25 - Posledná úprava Sobota, 16 Jún 2012 17:35

vôbec, načo toľko žijete? Aj tak raz zomriete!"

Všade sa uzlil perleťový prach. Jasný dôkaz neprítomnosti budúcnosti. Bršlíkove suché vzlyky. Vycifrovaný mráz rozpraskal obrie nohy. "Kde je Karlo?" Bachári - nijaká odpoveď. "Je chorý?" Opäť nič. "Nie, len nepríde." Žiaľ, až teraz bolo vidno, ako sa tu každý veľmi mýli. Bolo to ešte horšie. Veď Boh nemôže všetko skončiť happy endom. To by sa mu to divadlo rýchlo prejedlo.